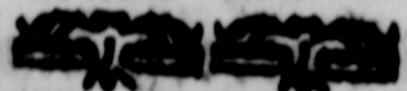

Förråds til hjerta och til heber,
Af någon niding bland vårt folk;
När tablets tungor henne dömma,
Och ståndarn ler åt sitt försåt;
Då drickom, Bröder, för att glömma
Den rörande förfördas gråt.

5. Om drufwans milda kraft ej ländes,
Hwad bleswe dödlighetens lott?
Ty hwart den Wises äga wändes,
Hwad ser det? Lidelser och brott.
Dyup är den suet förförda tömma,
Widt är förtroffas flagan spord;
Up, Bröder drickom för att glömma
Vår hela sorgeliga jord.

GS 570

Syva stycken aldeles nya

W i s o r ,

Den Första:

Lilla Clara förebrå ej mig &c.

Den Andra:

Länge wandrade mitt trötta hjerta &c.

Den Tredje:

Nå! nå! Unga Flicka det stund-
dar en dag, &c.

Den Sjunde:

När til en blygd för våra seber &c.

F a s t u n .

Tryckte hos Pehr Ol. Årmar 1806,

Kostar 1 Rld. Specie.

Barnsligheten.

Lilla Clara förebrå ej mig,
At jag är så barnslig lilla Clara,
Är jag barn så liknar jag ju dig
Bör jag blugas då at barnslig vara.

2. Huru bdd du mänsklighetens vän,
Aldrig går hans lärdom ur mitt minne:
Såsom barn kom du i himmelen
Heller var du aldrig än berinne.

3. Lilla Engel rädd din hand åt mig
Led mig in i barnens himmel åter!
Då dess portar öppnades för dig,
Glöm ej den som utanföre gråter.

4. Gif mig åter din försvundna vän,
Då dess blidar och dess blommor spara
Unna mig at vara Tretton år igen,
Unna mig som du, at lycklig vara!

5. Dan.

5. Dansa glad emot din Sommardag
Tag mig Clara med dig in i ringen;
Goda lilla, bland de små mig tag
Heller också dansar jag med ingen.

6. Glöm och denna lilla barnslighet,
Må vi glädjas må vi lika vara
Jag skal lotsa vara din Poet
Och du skal min Sång-Gudinna vara.

Den

Den Andra:

Länge wandrade mitt trötta hjerta,
Sökte sig bland Tusende en wån,
Kom bedröfwadt, såradt utaf smärta,
Lika tomt och sorgset hem igen,
Lika tomt och sorgset.:.

2. Stackars hjerta sade jag du söker,
Att förqvaras denna sällsamhet,
Och din ömna längtan blott förörker
Dina känslors olycksalighet.:.

3. Du war likwisst skapad just för wänner,
Öppet känslofullt och swagt och godt
Du wid andras plågor, plågor känner,
Suckar dömer ej wid andras brott.:.

4. Ofta ofta känner jag dig blöda,
När du nödens usla Söner ser,
Ofta bödd du mina tårar flöda,
Då jag intet kunde gifwa mer.:.

5. Ofta af din förbön ömt betagen,
Gjorde jag ett offer för en wänn,
Såg des tårar trodde, blef bedragen,
Trodde åter och bedrogs igen.:.

6. Ofta

6. Ofta spändt af en romantisk willa,
Slår du rasande wid Thilmas bröst,
Äter lugnar du och flappar stilla,
Wid en älskad Moders hulda bröst.:.

7. Och när mänsklighetens qwal mig sårar
Melancholiskt lyctlig någon gång,
Ger du lust åt känslans ömna tårar,
Stämmer Luntan til en mjältfull sång.:.

8. Och med alla dessa fel och dygder,
Har du dock en wån ännu ej fått,
Är då wänskap flydd från dessa bygder
Är då wänskap worden til et brott.:.

9. Jag begär ej rikedom och lycka,
Med min ringa lott förnöjd, jag är,
Blott en wån at til mitt hjerta trycka,
Det är all den sällhet jag begär.:.

10. Ömma känsla gadt och wandra åter,
Sök dig ibland Tusende en Wån,
Men jag känner werlden och förlåter,
Om du kommer lika tom igen.:.

Den

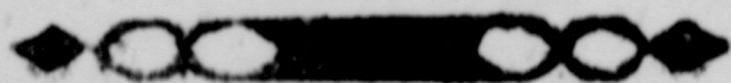
Den Tredje:

Gubben til Ungdomen.

Nå! nå! unga flickor det stundar en dag,
Den stundar för dig som för alla,
Då härjaren skonar blott själens behag,
Då blommorna visna och falla,
Då deffe som räknat qvadriljernas tal,
Och sådat så snedt på hwar lycklig rival,
Och brunnit af ömhet och smultit i qval
Bli snö-gubbar bleka och falla.

2. Så flygen då ynglingar flygen omkring
Och dyrken hwar leende tårna,
Och sluten kring henne en lysande ring
En ring som kan anstå en stjerna,
Men Himmelen mörknar och stjernan går ner,
Och tändes ej åter, öwad tröstar då mer
För alla de wäkor hon kostade er
Och ni henne skänkte så gerna.

3. Wårt lif är en lek, och den leken ej lång
Så jollras af nöjernas dårar;
Men narri blir allware af mången gång,
Och rosen man leker med — farar.
Be honom som wisshetens råd har försmått
Och offrat sin ungdom åt nöjena blått
Ej tänkt något ädelt, ej gjort något godt,
Han slutar wißt leken med tårar.

Den

Den Sjerde:

Wisa af Baggesen.

När til en blygd för våra seder
Förtjensten trånar i behof,
Då den förnåma, utan heber,
Ödr haf och jord til sina rof;
När nödens tysta tårar strömma
Wid stöj från sålla dårars höjd;
Då drickom, Bröder, för at glömma
Den Wijes qval och dårens frögd.

2. När den förtårda Bonden flagat
Wid foten af det stolta slott,
Der Plundrarn, sinn af goda dagar,
Belar hans flagan och hans lott;
När, troisig af at aldrig ömma,
Han sköflar bland en nödsåld hop,
Då drickom, Bröder, för at glömma
Hans rikdom och hans bönders rop.

3. När en oskyldig mamas hjerta
Wiskännes af en nedrig man:
När ingen ömhet, ingen smärta
Försonar hennes dars tyrän:
När hon i tysthet nödgas gömma
Sin sorg och sina suckars tal;
Då drickom, Bröder, för at glömma
Förtrocks wäld och Dugdens qval.

4. När, til förakt af tusen eder,
En flicka, ung och huld och stön,

Ödr